

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **K. I.**, zast. JUDr. Věrou Magulovou, advokátkou se sídlem v Brně, AK Vachova 5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 2. 2005, č. j. 65 Az 58/2004 – 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 1. 2. 2005, č. j. 65 Az 58/2004-20 zamítl Krajský soud v Ostravě žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ministerstva vnitra ze dne 29. 10. 2004, č. j. OAM-3081/VL-10-04-2004. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl žalobkyni udělen v České republice azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka má za to, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu,

nedal stěžovatelce možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu zjištění, stěžovatelka neměla možnost doplnění dokazování. Žalovaný se tedy nezabýval projednáním žádosti o azyl odpovědně a svědomitě. Nebyly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o udělení azylu, nebyla zkoumána možnost udělení humanitárního azylu. Podle názoru stěžovatelky je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí. Na stěžovatelku nebyly vztaženy překážky vycestování. Na základě výše uvedených skutečností považuje stěžovatelka napadené rozhodnutí v obou výrocích za nezákonné, když žalovaný porušil v řízení o udělení azylu ustanovení § 3, 4, 32 odst. 1, § 33 odst. 2 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967Sb (dále jen „správního řádu“). Stěžovatelka je přesvědčena, že pro tyto vady měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Soud se nevypořádal se všemi námitkami stěžovatelky, rozsudek nevychází ze správně a úplně zjištěné skutkové podstaty a je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky.

Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Současně požádala o přiznání odkladného účinku.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti vyjádřil dne 7. 4. 2005, kdy ve svém podání popřel oprávněnost kasační stížnosti, odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky. Dále uvedl, že stěžovatelka byla seznámena s podklady rozhodnutí a nežádala jejich doplnění, což stvrdila svým podpisem na protokolu ze dne 26. 10. 2004. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností, vyšel přitom z právního stavu platného v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 21. 10. 2004 na základě žádosti, v níž jako důvod žádosti o azyl stěžovatelka uvedla, že na svoji vlast opustila v roce 1999 z obav před násilníky. Je rozvedená, vyznává katolické náboženství. Nikdy nebyla členkou žádné politické strany

a nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. V roce 2004 obdržela správní vyhoštění a následně vstoupila do azylového řízení. Pohovor byl proveden za přítomnosti tlumočnice z ruského jazyka. Stěžovatelka do protokolu zopakovala skutečnosti uvedené v žádosti o azyl a doplnila, že se obává návratu na Ukrajinu, ačkoliv tam již pět let nebyla. Vypověděla, že její bývalý manžel prováděl nekalé aktivity, se svými kumpány byl zadržen a stěžovatelka byla podrobena výslechu na policii. Při výslechu označila osoby, které navštěvovaly manžela. Dle jejích slov policie postoupila věc soudu a její bývalý manžel byl potrestán za krádež trestem odnětí svobody na 12 let a manžel její sousedky na 8 let. Stěžovatelku následně telefonicky někdo kontaktoval a vyhrožoval jí ublížením, protože svědčila proti manželovi a kamarádům. Stěžovatelka tedy prodala babiččin dům, koupila v jiném městě nový a tam přestěhovala svou babičku i děti. Dětem i sobě nechala změnit příjmení. V roce 1999 šla s advokátem na policii a tam podala trestní oznámení na neznámé pachatele ve věci výhrůžných telefonátů. Sama ozřejmila, že policie stížnost přijala, zabývala se jí, policisté odposlouchávali telefon s cílem zaznamenat výhrůžky. Stěžovatelka však na výsledek vyšetřování nečekala, odcestovala do ČR. Ještě dodala, že měla být, někdo v noci ji podpálil balkon. Požárníci s policisty konstatovali, že požár byl založen úmyslně, avšak vyšetřování bylo uzavřeno pro nedostatek důkazů. Stěžovatelka se znovu obrátila na prokuraturu, ta znova nechala udělat expertízu požáru, probíhalo vyšetřování, zatím pachatele nenašli. Dále ji někdo v parku fyzicky napadl a ukradl jí zlaté náušnice, tak se rozhodla vycestovat. V případě návratu se obává manželových kumpánů, kteří ji stále hledají. Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne 29. 10. 2004 rozhodnutí, kterým nebyl stěžovatelce udělen v České republice azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a současně bylo vysloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o azyl byly obavy z jednání neznámých osob a snaha po legalizaci pobytu v ČR. Naplnění podmínek pro udělení azylu dle ustanovení § 13 a 14 taktéž neshledal. Současně vyslovil, že se na stěžovatelku nevztahuje ve smyslu § 91 zákona o azylu překážka vycestování.

Předmětné rozhodnutí napadla stěžovatelka žalobou. Krajský soud žalobu zamítl kasační stížností napadeným rozsudkem.

Proti rozsudku soudu podala stěžovatelka včas kasační stížnost.

Stěžovatel namítá jednak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], dále vadu řízení spočívající v porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

K tvrzené nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím

zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud neshledal oprávněným stěžovatelkou uplatněný důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Právní otázkou, kterou se krajský soud v předcházejícím řízení zabýval, je otázka, zda důvody uváděné stěžovatelkou jsou důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Pronásledováním ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu je třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by byly podřaditelné pod důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Důvodem pro podání žádosti o azyl byly, jak sama stěžovatelka uvedla, problémy s kamarády manžela, proti kterým stěžovatelka svědčila a kteří ji v této souvislosti vyhrožovali. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval všemi stěžovatelkou tvrzenými důvody a v souladu se zákonem dospěl k závěru, že stěžovatelka není pronásledována z azylově relevantních důvodů. Stěžovatelka v řízení o azylu ani netvrdila, že by byla pronásledována z titulu své rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině.

Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že se soud nezabýval posouzením naplnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu, upraveného v ustanovení § 14 zákona o azylu, nelze s ní ani v tomto souhlasit.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Institut „případu hodného zvláštního zřetele“ je neurčitým právním pojmem, avšak vlastní rozhodnutí správního orgánu humanitární azyl udělit či nikoliv, je výsledkem správního uvážení. Právně významnou pro zjištění naplnění zákonných podmínek pro udělení humanitárního azylu se jeví vždy konkrétní situace žadatele o azyl. Snaha po legalizaci a problémy se soukromými osobami nejsou bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele dostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalovaný zkoumal, zda v případě stěžovatelky nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu a dospěl k závěru, že tomu tak není. Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Pokud správní orgán posoudil osobní situaci stěžovatelky, stejně tak i stav v její zemi, a pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Krajský soud pak hodnocení žalovaného shledal zákonným, když v odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatelka v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedla žádný konkrétní důvod, který by mohl vést k aplikaci § 14 zákona o azylu.

Pokud jde o námitku stěžovatelky týkající se překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, tak ani s ní nelze souhlasit. Stěžovatelka se nesprávně domnívá, že byla tato skutečnost nesprávně posouzena. V žalobě stěžovatelka pouze v obecné rovině vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím žalovaného, aniž by konkretizovala důvody, pro které se obává návratu do vlasti a pro které lze na ni vztáhnout překážky vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu. Krajský soud se pak se závěry žalovaného ztotožnil. Nejvyšší správní soud při posuzování této námitky vycházel ze samotného rozhodnutí žalovaného a z předloženého spisového materiálu. Z těchto je patrné, že žalovaný při rozhodování o překážce vycestování vycházel z obsahu zpráv o situaci v zemi původu stěžovatelky a taktéž se vypořádal se všemi tvrzeními stěžovatelky.

Z informací získaných žalovaným ve správním řízení, zejména ze zprávy o situaci v oblasti dodržování lidských práv na Ukrajině nevyplývaly důvody zakládající překážku vycestování dle § 91 zákona o azylu, spočívající zejména v tom, že by stěžovatelka byla nucena vycestovat do státu, v němž by byl ohrožen její život nebo svoboda z důvodu její rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení nebo do státu, kde ji hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu nebo kde je její život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo do státu, který žádá o její vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti a nebo by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Překážku vycestování náležitě žalovaný posoudil ve svém rozhodnutí a s jeho závěry se Nejvyšší soud plně ztotožňuje.

Kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak nebyl naplněn.

Stěžovatelka námitkou spočívající v porušení ustanovení § 3, 4, 32 odst. 1, § 33 odst. 2 a § 47 odst. 3 správního řádu žalovaným v řízení o azylu uplatňuje kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tyto vady řízení stěžovatelka namítala již v žalobě, aniž by konkretizovala, v čem by tvrzené porušení mělo spočívat. Krajský soud shledal

tyto nedůvodnými a v odůvodnění rozsudku po jejich přezkoumání uvedl, že nic nenasvědčuje tomu, že by se žalovaný věci nezabýval odpovědně a svědomitě. Jak vyplývá z dokumentů založených ve spise, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Pokud jde o řízení před správním orgánem, je povinností správního orgánu respektovat základní pravidla řízení, vyplývající z § 3 správního řádu vyjadřující v obecné formě hlavní zásady správního řízení, rozvedené a konkretizované v dalších zákonných ustanoveních. V řízení o azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu, který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Důkazní břemeno v azylovém řízení stíhá žadatele o azyl. Z žádného zákonného ustanovení nelze dovodit, že by správní orgán byl povinen prokazovat z vlastní iniciativy žadatelova tvrzení. Ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že se žalovaný zabýval všemi stěžovatelkou uvedenými tvrzeními. V daném případě z průběhu správního řízení jednoznačně vyplynulo, co bylo důvodem podání žádosti o azyl, jaké skutečnosti vedly stěžovatelku k odchodu z vlasti. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je seznatelným způsobem zřejmé, které skutečnosti byly jeho podkladem i jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Skutečnosti stěžovatelkou sdělené žalovaný porovnal s informacemi ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Namítá-li stěžovatelka poprvé až v kasační stížnosti, že jí před vydáním rozhodnutí nebyla poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, resp. namítá-li porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, uplatňuje tak skutečnosti nové, které nebyly v průběhu soudního řízení zmíněny a tvoří z tohoto pohledu novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s.. Nejvyšší správní soud ve smyslu výše citovaného ustanovení nepřihlížel při rozhodování ke skutečnostem, které stěžovatelka uplatnila poté, kdy bylo vydán napadený rozsudek. V žalobě stěžovatelka porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu nenamítala.

Žalovaný své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci dostál a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí žalovaného vydáno v souladu se zákony a je také dostatečným způsobem odůvodněno. Skutková podstata má náležitou oporu ve spisech, při jejím zjišťování nebyl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že by to mohlo ovlivnit jeho zákonnost. Taktéž krajský soud se námitkou nedostatečně zjištěného stavu v odůvodnění svého rozsudku zabýval a stěžovatelem pouze v obecné rovině namítané porušení správního řádu v daném případě neshledal.

Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění tvrzeného kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Taktéž s tvrzením stěžovatelky, že je dán důvod pro podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nelze souhlasit.

Stěžovatelka se v kasační stížnosti omezila na pouhé obecné tvrzení, že krajský soud se se žalobními námitkami nevypořádal, aniž by jakkoli konkretizovala, které z žalobních

námitek krajský soud opomenul. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal předešlé soudní řízení pouze v obecné rovině.

Krajský soud byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody opravného prostředku, které stěžovatelka uvedla, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s citovaným ustanovením a vypořádal se se všemi stěžovatelkou uvedenými námitkami, na obecně formulované procesní žalobní námitky soud zareagoval, a v obecné rovině se s nimi také vypořádal. Soud svým povinností zakotvených v citovaném ustanovení dostál. Své závěry soud taktéž patřičně odůvodnil. Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že soudní řízení nebylo postiženou vadou, kterou má na mysli ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a která by mohla mít vliv na zákonnost předmětného rozhodnutí.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění namítaných důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., když naopak shledal, že Krajský soud v Ostravě nepochybil, jestliže žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Protože stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra ČR, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu